

попыта той единъ селѣнинъ, що идеше на срѣща му.

— Тамъ въ черковный дворъ, — отговори той, като го насочи отдѣ да отиде.

Съ нетърпение голѣмо едва той пристигва. Страхъ го съвзе, като хвлезе въ двора и като видя натъркаляны хора подъ стряхъ-тж, дѣто лежахъ нѣколко болни безъ покривъ, безъ хлѣбець; милостиви селены имъ принасятъ хлѣбъ и водицъ, нъ кому първо.

Петръ изрѣди сичкы да глѣда, безъ да попыта нѣкого; нъ като не можя да го види нийдѣ, попыта на края единъ старецъ.

— Той е тука, отговори старецъ-тъ, вижъ тамъ на онъзи странъ. Той сега бѣше тадѣсь.

Петръ отиде нататкъ и намѣри Василя че спѣше; той бѣше покрытъ съ бѣль ямурлукъ. Петръ му открыва полѣка главъ-тж.

— Той е! продума полетгычка съ растреперена радость.

Василь спѣше въ сладкъ успокоителенъ сънь. Петръ като че не смѣйше да го разбуди, и умилно глѣдаше на негово-то блѣдно лице и на бѣдущій Станкынъ спаситель: съ еднъ си ржкъ той държеше края на ямурлука, а съ другъ-тж подпираше главъ си. Сичкы болни забравихъ сега свои-тѣ болкы и глѣдахъ кѣмъ него; но що му е нему? — Той гы не вижда; съ очи жалны и съ уста отворены, той глѣдаше и при-